

sentlig som en Prioritet, der ikke burde afløses. Den blev imidlertid afløst, og dertil benyttedes denne Reserve, Formue- og Indkomstskatten. Nu benægtede det ærede Medlem, at denne Formue- og Indkomstskat var en Reserve. Ja, hvis det ærede Medlem kan finde et bedre Ord derfor, kan jeg gerne modtage det, men faktisk er det, at denne Skat, hvis den ikke var opkrævet, vilde staa som en Reserve, en sidste Tilflugt. Vi have jo hørt, at der ved Toldloven kunde blive Brug for denne Reserve, og jeg mener, at der ved Alderdomsunderstøttelseslovens Revision kunde blive Brug for den samme Reserve. Det ærede Medlem siger saa, at det, det gjaldt om, var at faa denne Formue- og Indkomstskat i Uniform. Jeg vil ærligt sige til det ærede Medlem: Jeg er ikke saa uniformgal og heller ikke saa skattegal, at jeg ønsker ny Skatter alene for at se dem troppe op med Uniform, som det ærede Medlem sagde. Nej, denne Reserve have vi ikke længere. I det Øjeblik, der kommer ny Krav, have vi ingen Reserve, og saa er det, vi skulle til Brændevinsskatten, hvilket jeg ikke har noget imod, forudsat at den anvendes til fornuftige Ting. Men i saa Henseende maa jeg ganske vist sige, at i det Tilfælde det da kommer til en Kamp om Brændevinsskatten, maa det ærede Medlem overfor Højre huske paa, at naar vi til den Tid kræve Brændevinsskat, er det, fordi den Formue- og Indkomstskat, der kunde have været reserveret til de Krav, er benyttet, og Brændevinsskatten alene er tilbage.

Med Hensyn til Fortolkningen af § 7 i den kommunale Indkomstskattelov skal jeg ikke gaa nærmere ind paa den. Jeg er selv meget glad ved den Fortolkning, som det ærede Medlem nu har blot villet pege paa. Maaske det ærede Medlem ikke en Gang selv i rette Tid havde Øje for den Sandhed, han mente at finde i denne Paragraf.

Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om Landstingets Stilling. Det ærede Medlem siger, at jeg skal være meget forsigtig med at være forarget over de ny Skattelove. Jeg skulde være bange for Landstinget. For det første er jeg nu ikke bange for Landstingets Medlemmer. De ere meget ræsonnable Gentlemen, lige saa ræsonnable som, eller maaske mere endnu, end det ærede Medlems Partifæller, naar man rigtig forstaar at tale med dem. Hvis det ærede Medlem har et andet Indtryk, er det, fordi han ikke forstaar at tale med dem. Det ærede Medlem sagde, at Landstingets Højre

— dermed sigtede han særlig til Højstetssagfører P. G. C. Jensen og hans Venner — har jo været med til at ophæve de gamle Skatter og indføre Indtægt- og Formueskatten.

Jeg vil nu bede ærede Medlemmer at huske, at alt i denne Verden er relativt, og ogsaa den moralske Værdi, man giver en Handling, er relativ. Men hvorledes var Højres Stilling da den Gang i Landstinget? Jeg skal ikke undersøge det politiske Moment, at Højre den Gang i Virkeligheden stod paa en underlig Maade, svigtet af sine egne, at dets Medlemmer af Kommissionen havde handlet paa en Maade, som ikke var langt fra at kunne kaldes et Forræderi. Jeg skal ikke undersøge dette, men kun sige, at den rent finansielle Stilling var den Gang den, at den højtærede Skattekommission og dens Venner i Folketinget i Virkeligheden allerede havde ladet Gammelskatten ryge, og faktisk havde ophævet den, o: overført dens Provenu til Kommunen, med andre Ord Skaden var sket, den Indtægt, som Gammelskatten repræsenterer for Staten, var strøget. Det eneste, der var tilbage, var dens Navn og en Række Overførelser fra Højre til Venstre, saa udviklede, at jeg for den nuværende Finansministers Skyld er glad ved, at den ikke blev gennemført paa den Maade, da det vilde have været alt for indviklet og have voldt den højtærede Minister alt for stort et Arbejde. Slaget var altsaa tabt, Gammelskatten var væk. Nu vil jeg tilstaa, at jeg vilde have ønsket for min Person og vilde have anset det for det rigtigste, om Højre havde taget det Standpunkt, at det havde sagt: „Nu have de Herrer ødelagt Sagen, lad dem saa tage Ansvar; vi vadske vore Hænder.“ Dette vilde have været rigtigere, og det havde vist mere Tillid til den Dom, Vælgerne en Gang vilde fælde. Men Landstinget sagde som saa: Slaget er tabt, og har Fanden taget Faarene, saa lad ham tage Bukkene med — er Gammelskatten røget, saa lad den ogsaa formelig blive strøget. Men saa sagde Landstinget, hvad jeg synes formelt er rigtigt nok: Men skal der ofres noget, saa lad der komme noget nyt i Stedet, og lad det i alt Fald være noget godt nyt, der kommer i Stedet, og de bragte saa Ejendomsskylden frem for Dagens Lys.

Jeg skal minde det høje Ting og det ærede Flertal om, hvad det var, der trængte til at reformeres, da vi fik Skattelovene. Det var den landkommunale Skat, det vide de Herrer. Matriklen af 1844 var forældet,